

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Olgou Stránskou v právní věci žalobce **M. S.**, nar. , státní příslušnost Ukrajina, t. č. neznámého pobytu, zastoupen opatrovnící JUDr. Alenou Lněničkovou, advokátkou, se sídlem Jandova 8, 190 00 Praha 9, proti žalovanému **Ministerstvo vnitra ČR**, Odbor azylové a migrační politiky, Poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 7. 2013, č.j. OAM-134/LE-BE02-PS-2013, o povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 7. 2013, č.j. OAM-134/LE-BE02-PS-2013, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Ustanovené opatrovnici JUDr. Aleně Lněničkové, advokátce, se sídlem Jandova 8, 190 00 Praha 9, se přiznává odměna ve výši 400,-Kč, která jí bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Praze do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného, kterým mu žalovaný podle ust. § 46a odst. 1 písm. c) a ust. § 46a odst. 2 zák. č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu), uložil povinnost setrvat v Zařízení pro zajištění cizinců v Bělé - Jezové, Bělá pod Bezdězem, až do vycestování, maximálně však do 21. 11. 2013. V žalobě uvedl, že se domnívá, že žalovaný v předchozím řízení porušil § 2 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád, neboť byla překročena mez správního uvážení, přijaté opatření neodpovídá okolnostem daného případu a je v rozporu s veřejným zájmem, porušil § 3 správního řádu, neboť nepostupoval v souladu s řádně zjištěným skutkovým stavem, § 68 odst. 3 správního řádu, neboť napadené rozhodnutí řádně neodůvodnil, § 46a odst. 1 písm. c)

zákonu o azylu, neboť bylo aplikováno v rozporu se zákonem a čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, neboť zbavení osobní svobody zde není na místě. Pokud jde o splnění podmínky, že by mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek, domnívá se, že správní orgán překročil meze správního uvážení. Žalovaný při svém rozhodnutí vychází jenom z důvodů, na základě kterých byl v předchozím řízení Policií ČR zajištěn. Konkrétněji pouze uvádí, že by mohl narušit veřejný pořádek svým nelegálním pobytem a opakovaným nevycestováním z České republiky, tyto okolnosti však nemohou být samy o sobě považovány za dostatečný důvod k domněnce, že by mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek. Pochybení žalovaného také spatřuje v tom, že ačkoliv používá neurčitý právní pojem „veřejný pořádek“, není z odůvodnění rozhodnutí patrné, jak tento neurčitý pojem vykládá. V souvislosti s výkladem tohoto pojmu poukázal na Usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, č.j. 3 As 4/2010-151, které lze aplikovat i na jeho případ. Žalobce se domnívá, že pokud by žalovaný nahlížel na jeho případ v souladu s tímto rozhodnutím, nebyly by podmínky pro vydání napadeného rozhodnutí splněny. Stěží lze argumentovat, že nelegální pobyt žalobce na území představuje takové „skutečné, aktuální a dostatečné závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti“, které by opravňovaly k jeho faktickému zajištění v ZZC. Domnívá se, že k jeho zajištění není důvod, protože hrozbu pro veřejný pořádek nepředstavuje. Dodal k tomu, že v napadeném rozhodnutí nebyly zohledněny individuální okolnosti jeho života a jeho celková životní situace. Dále uvedl, že je v jeho případě nesporné, že došlo ke zbavení osobní svobody ve smyslu čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy, přičemž ale stát má povinnost zajistit, že detence je použita pouze po pečlivém posouzení její nezbytnosti v každém jednotlivém případě a na co nejkratší možnou dobu, přičemž by stát měl zvážit méně invazivní nebo donucovací opatření k dosažení stanovených cílů. Z důvodu, že žalobce nepředstavuje nebezpečí pro veřejný pořádek, není jeho setrvání v ZZC nezbytné, ani přiměřené. Nepřiměřená je podle něj délka povinnosti setrvat v ZZC. Žalovaný stanovil délku trvání zajištění „až do vycestování, maximálně však do 21. 11. 2013“, což představuje maximální možnou délku zajištění, ale odůvodnění, proč žalovaný stanovil délku zajištění v maximální době trvání, v napadeném rozhodnutí chybí. Žalovaný také vůbec nezvažoval alternativy k povinnosti setrvat v ZZC, např. možnost přemístění do otevřeného pobytového střediska. Dále se taky domnívá, že jeho povinnost setrvat v zařízení pro zajištění cizinců je i v rozporu se směrnicí UNHCR o zajištění. Podle směrnice o zajištění, aby se nejednalo o zajištění svévolné, musí být nevyhnutelné v individuálním případě, odůvodněné a přiměřené legitimnímu účelu. Podle směrnice může být detence použita pouze výjimečně v případě legitimního účelu. Skutečnosti, které by měly být zohledněny při určení, zda je omezení svobody žadatele nevyhnutelné, jsou spolupráce žadatele se státními orgány v minulosti, dodržování podmínek propuštění na kauci, rodina, příp. společenské vazby k osobám v zemi, kde probíhá řízení o udělení mezinárodní ochrany, odmítnutí poskytnutí informací ohledně základních důvodů podání žádosti, případně, jestli se jedná o zjevně nedůvodnou žádost o poskytnutí mezinárodní ochrany. Nezákonný vstup nebo pobyt žadatelů o udělení mezinárodní ochrany neposkytuje státům automaticky možnost žadatele zajistit nebo jiným způsobem omezit jejich svobodu pohybu. Žalobce se domnívá, že žalovaný se nevěnoval dostatečným způsobem zhodnocení toho, zda jsou skutečně splněny zákonné předpoklady pro vydání napadeného rozhodnutí. Žalobce také namítl, že napadené rozhodnutí postrádá náležité odůvodnění. Žalovaný pouze velmi stručně rekapituluje informace získané ze spisového materiálu Policie ČR, což však za odůvodnění považovat nelze. Z toho důvodu je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a žalobce navrhl jeho zrušení a vrácení věci k dalšímu řízení.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě uvedl, že nesouhlasí s námitkami žalobce, neboť neprokazují, že by žalovaný porušil právní předpisy. Žalovaný nesouhlasí s námitkou žalobce, že jeho pobyt na území České republiky v rozporu s právními předpisy a opakované nevycestování z území nemůže být považováno za dostatečný důvod k domněnce, že by byl nebezpečím pro veřejný pořádek. Žalovaný má za to, že ve svém rozhodnutí zdůvodnil naplnění zákonných podmínek pro stanovení povinnosti žalobce setrvat v zařízení pro zajištění cizinců podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu. Žalobci bylo opakovaně uloženo správní vyhoštění z území České republiky, byl opakovaně veden v seznamu nežádoucích osob a do skončení platnosti uděleného víza k vycestování nevycestoval. Nadále zde pobýval bez platného dokladu a víza, ač k tomu nebyl oprávněn, tedy zjevně v rozporu s pravidly stanovenými českým právním řádem pro pobyt cizinců na území České republiky. Veřejný pořádek znamená nepochybně dodržování pravidel, na nichž leží společenský řád. Jedná se o stav, kdy jsou dodržovány právní a další normy chování, s jejichž dodržováním většina společnosti souhlasí a souhlasí s tím, že jejich porušování bude sankcionováno. Žalovaný má za to, že v rozhodnutí uvedl konkrétní skutečnosti, na základě kterých dospěl k závěru o důvodnosti možné hrozby pro veřejný pořádek ze strany žalobce, když poukázal na jeho předchozí porušování právních předpisů a nerespektování rozhodnutí o správním vyhoštění. Porušování právních předpisů a nerespektování pravomocných rozhodnutí je zřejmé porušení pravidel, která představují veřejný pořádek a za porušení veřejného pořádku je nutno považovat již takové jednání, které je v rozporu s pravidly morálky. Obecné povinnosti dodržovat právní předpisy, včetně těch, upravujících vstup a pobyt cizince na území jiného státu, si musel být žalobce vědom. Taktéž si byl vědom, že mu bylo uloženo správní vyhoštění z území České republiky a na tři roky stanovena doba zákazu pobytu. Právě individuální okolnosti případu žalobce pak žalovaný ve svém rozhodnutí popsal. Podmínky aplikace ust. § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu byly tudíž u žalobce splněny. S tvrzeným porušením čl. 5 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod se žalovaný správní orgán neztotožnil. V případě žalobce nelze hovořit o svévolném zbavení osobní svobody. Bylo s ním řádně zahájeno správní řízení o správním vyhoštění a v souladu se zákonem o azylu byl zajištěn a umístěn do zařízení pro zajištění cizinců. Uložení zvláštního opatření za účelem vycestování nebylo shledáno jako dostatečné k zajištění účelu. Veškerý postup žalovaného byl v souladu s právními předpisy, proto navrhl zamítnutí žaloby.

Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 2. 9. 2013, č.j. 44 A 41/2013-21, žalobu žalobce zamítl a žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení. Proti rozsudku podal žalobce kasační stížnost. Na základě jeho kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc vrátil zdejšímu soudu k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud odkázal na závěry judikatury o nezbytnosti odůvodnění stanovení délky zajištění cizinců a dospěl k závěru, že tyto závěry lze analogicky vztáhnout i na rozhodování o povinnosti setrvat v ZZC podle ust. § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu. Správní orgán proto musí odůvodnit rozhodnutí o délce uložené povinnosti, zejména pokud se rozhodne uložit zákonné maximum. Z rozhodnutí správního orgánu musí být zřejmé, z jakého důvodu se rozhodl uložit dobu povinnosti v délce 120 dnů, která představuje zákonný limit. Žalovaný v napadeném rozhodnutí rozhodl o povinnosti stěžovatele setrvat v ZZC do vycestování, maximálně však do 21. 11. 2013 bez toho, že by jakýmkoliv způsobem odůvodnil, z jakého důvodu tak učinil. Proto je rozhodnutí žalovaného o stanovení doby zajištění nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

K námitce žalobce týkající se nejasného vztahu institutu zajištění cizinců podle zákona o pobytu cizinců a povinnosti podle § 46a odst. 1 zákona o azylu ohledně celkové délky faktického zajištění cizince, Nejvyšší správní soud uvedl, že se neztotožňuje se závěry

krajského soudu, že z důvodu „mnohých variant“ není možné v zákoně stanovit obecnou maximální délku doby zajištění. Ve svém rozsudku vysvětlil a odůvodnil své stanovisko k maximální délce doby zajištění. Nejvyšší správní soud dále uvedl, že shledal úvahu krajského soudu obsaženou v napadeném rozsudku nepřezkoumatelnou, neboť tvrzení, o která se krajský soud opřel, nejsou pro nedostatek důvodů v souladu se závěrem, v němž se ztotožnil s právním názorem žalovaného, a tedy bude tato otázka předmětem nového posouzení krajského soudu. Nejvyšší správní soud dodal, že si je vědom, že zajištění žalobce skončilo, a proto se již další řízení může jevit jako bezpředmětné, neboť od 24. 9. 2013 se žalobce v ZZC nenachází a jeho místo pobytu není nadále známo, přesto je názoru, že napadený rozsudek je nutno pro jeho nepřezkoumatelnost zrušit.

Právní názor Nejvyššího správního soudu je pro krajský soud pro rozhodnutí v této věci závazný. Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud shledal napadené rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů, krajský soud napadené rozhodnutí zrušil podle ust. § 78 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (s.ř.s.) a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V tomto řízení, pokud žalovaný dospěje k závěru, že je nutno vydat rozhodnutí nové, se bude žalovaný řídit právním názorem Nejvyššího správního soudu, který se týká odůvodnění délky doby zajištění a své případné další rozhodnutí řádně odůvodní tak, aby odpovídalo požadavkům kladeným na odůvodnění rozhodnutí stanoveným v ust. § 68 odst. 3 správního řádu. Pokud se jedná o námitku žalobce týkající se maximální délky doby zajištění obecně, soud má za to, že Nejvyšší správní soud věc vysvětlil natolik obsáhle, že už není k této problematice co více dodat.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s, navrhovateli náklady řízení nevznikly, neboť je neznámého pobytu a je zastoupen opatrovníci a žalovaný ve věci úspěšný nebyl.

Ustanovené opatrovníci soud přiznal odměnu za jeden úkon právní služby podle ust. § 7 bod 2. a § 12a odst. 1 vyhl. č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, ve výši 400,-Kč, která jí bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Praze.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo

jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 23. června 2014

Olga S t r á n s k á , v.r.
samosoudkyně

Za správnost:

Alena Lébllová